

डुर्लभं, धर्मं, धूर्तं, नरेन्द्रं, पतिं, पृथूरकं, प्रभाकरं, ब्रह्मं, भट्टं, भद्र-
बाहुं, भरतं, भर्तृ, भवं, भीमं, भूमिं, भोगं, मखं, मानिकं, मार्तण्ड-
तिलकं, मुक्तं, यज्ञं, रणं, रत्नं, रामं, रुद्रं, वज्रं, वामनं, विलासं,
विष्णुं, वीरं, शंकरं, शिवं, श्रीं, संगमं, समरं, सिद्धं, कूरं, कुरिं.

स्वामिनीस्तोत्र n. Lob der Gebieterin d. i. der Rādhā, Titel eines
Gedichts HALL 152.

स्वामिन्यष्टक n. desgl. HALL 146.

स्वामिभाव m. = स्वाम्य R. 5, 1, 69.

स्वामीय् (von स्वामिन्), व्यति für den Herrn halten: स्वम् sich Hem.
JOGAÇ. 3, 10.

स्वाम्नाय (6. सु + श्रा°) adj. richtig überiefert: ब्रह्मन् ÇIKSHI 18 in
Ind. St. 4, 268.

स्वाम्य (von स्वामिन्) n. Eigenthumsrecht, Herrschaft, dominium M.
5, 152. 9, 98. JĀĪN. 2, 121. Spr. (II) 4335 (pl.). 5214. 6041. 6155. VARĪH.
BĀH. S. 15, 30. KATHĪS. 18, 140. 106, 166. 174. MĀRK. P. 134, 31. BHĪG.
P. 7, 10, 5. 8, 22, 19. HIT. 84, 8. कृत° adj. MĀRK. P. 81, 8.

स्वाम्युपकारक m. Pferd (einem Herrn zu Gebote stehend) ÇARDĀRTHAK.
bei WILSON.

स्वाय् (von स्व), स्वायते = स्व इवाचरति Vop. 21, 7.

स्वायत् (स्वा + श्रा°) adj. in der Gewalt der eigenen Person stehend,
worüber man selbst verfügen kann Spr. (II) 4585. 7352. KATHĪS. 15, 58.
60, 158. DAÇAR. 2, 40. RĀGA-TAK. 4, 258. Davon nom. abstr. °व n. KULL.
zu M. 8, 406. — Vgl. स्वाधीन.

स्वायंभुव (von स्वयंभू) SIDDH. K. zu P. 6, 4, 146. 1) adj. zu dem durch
sich selbst entstandenen Wesen —, zu Brahman in Beziehung stehend,
ihm gehörig: स्थान MBH. 13, 1809. महास्थान 3866. धामन् KUMĀRAS. 2, 1.
BHĪG. P. 6, 16, 26. 8, 21, 2. क्रतु MBH. 13, 677. यज्ञ Verz. d. Oxf. H. 7, b,
9 v. u. योग HARIV. 3974. — 2) m. patron. eines Manu NIR. 3, 4. M. 1,
61. 68. 102. 6, 54. 8, 124. 9, 158. MBH. 13, 878. HARIV. 57. 367. 409. GA-
NITĀDHJ. KĪLAM. 29. VP. 3, 1, 6. MĀRK. P. 50, 13. fg. 53, 6. BHĪG. P. 2, 7,
2. 3, 12, 52. Verz. d. B. H. No. 1017. Verz. d. Oxf. H. 39, a, 6. ARUṢA'S
TAITTI. ĀR. 1, 26, 1. der Marīkī (pl.) 27, 2. des Marīkī ÇĀK. 168. Atri's
MBH. 13, 4329. Nārada's BHĪG. P. 1, 6, 3. 5, 25, 8. 10, 87, 9. — 3) adj. zu
Manu Svājambhūva in Beziehung stehend, von ihm herrührend u. s.
w.: धर्मा: MBH. 12, 12741. अत्तर, मन्वत्तर 12658. HARIV. 414. VP. 3, 1, 8.
MĀRK. P. 50, 18 (भुवे zu lesen). 53, 1. 43 (भुवे zu lesen). BHĪG. P. 1, 3,
12. 6, 1, 3. 4, 1. Verz. d. Oxf. H. 48, b, 1 v. u. 85, a, 2. सर्ग MĀRK. P. 53,
43. — 4) f. ई = ब्राह्मी Ruta graveolens RĪĪAN. 5, 62.

स्वायव m. patron. von स्वायु PAÑĀAV. Bn. 8, 6, 8.

स्वायर्ष (6. सु + श्रा°) adj. aus gutem Erz gemacht: Beil RV. 10, 53, 9.
Messer AV. 10, 1, 20.

स्वायु (6. सु + श्रायु) adj. gute Leute (Unterthanen) habend oder den
Leuten günstig VS. 27, 5.

स्वायुञ्ज (6. सु + श्रा°) adj. sich gut in das Geschirr fügend RV. 1, 92, 2.

स्वायुर्ध (6. सु + श्रा°) adj. gut bewaffnet: die Marut RV. 5, 87, 5. 7,
56, 11. Indra 6, 17, 13. 10, 47, 2. Soma 9, 4, 7. 15, 8. 31, 6. 86, 12. 87, 2.
96, 16. स्वायुध: सीसह्मसोम शत्रून् 110, 12. Rudra VS. 16, 36.

स्वायुम् (6. सु + श्रा°) n. gute Lebenskraft, gutes Leben VS. 4, 28.

VIL. Theil.

स्वायोग (स्व + श्रा°) m. das Nichtenthaltensein in ihm selbst Comm.
zu TS. PAĀT. 2, 25.

स्वारौ 1) m. (von 1. स्वर) a) Laut: des schnaubenden Rosses: कुरी
स्वारम्स्वारष्टम् RV. 2, 11, 7. — b) Betonung, Accent RV. PAĀT. 3, 4. WE-
BER, PRATIŪĀS. 77. — c) der Svarita-Accent TS. PAĀT. 17, 6. 20, 8. 23,
20. Comm. zu 17. Ind. St. 4, 139. 174. WEBER, PRATIŪĀS. 107. — 2) (von
स्वर) adj. mit Svara d. i. Svarita versehen (स्वरनिधन), ein Finale im
Sāman-Gesang, n. ein so schliessendes Sāman VS. 13, 55. PAÑĀAV.
Bn. 7, 2, 5. 3, 24. 9, 3, 11. 10, 12, 2. 11, 5, 26. LĀṬI. 4, 6, 16. 6, 9, 6. 7. 11, 3,
12, 14. स्वारा तराणि (so trennen wir, da घा-त्तर nicht zu belegen ist)
ĀÇV. GAṆJ. 2, 4, 14. स्वारौ वाष्ठीसाम Ind. St. 3, 246. b. स्वारौ डैहपोरान्धम्,
°काव n., °कात्स n., °सिन्धुक्षित n. und °सौपर्ण n. Namen von Sāman
ebend. — Vgl. सर्व°.

स्वारद्य (6. सु + श्रा°) adj. leicht zu schützen, — vertheidigen: देश
MBH. 1, 2341.

स्वारब्ध (स्व + श्रा°) adj. selbstunternommen: कर्मन् BHĪG. P. 5, 19, 19.

स्वारम्भक adj. dass.: कर्मन् BHĪG. P. 3, 28, 38 = 11, 13, 37.

स्वारसामिक adj. von स्वर-सामन् LĀṬI. 4, 6, 16.

स्वाराञ् 1) adj. = स्वराञ् PRAB. 99, 14. fg. — 2) m. (स्वर + राज्)
König des Himmels, ein N. Indra's AK. 1, 1, 4, 39. HALĪ. 1, 53.

स्वाराज्य (von स्वराञ्) 1) n. selbstständige Herrschaft, unbeschränktes
Regiment TS. 5, 3, 2, 4. TBR. 1, 3, 2, 2. 2, 7, 6, 1. fg. 11, 2. AIR. Bn. 7, 32.
8, 6. 12. ÇAT. Bn. 5, 3, 4, 21. 8, 4, 2, 23. 13, 7, 2, 1. °काम ÇĀRKH. ÇA. 14,
26, 1. KĪHĀND. UP. 3, 6, 4. TAITTI. UP. 1, 6, 2. MAITREJUP. 6, 36. KAUSH. UP.
4, 20. M. 12, 91. Spr. (II) 9. BHĪG. P. 3, 2, 21. 9, 33. 4, 9, 35. 24, 54. 7, 15,
45. 10, 83, 41. PRAB. 52, 2. PAÑĀAV. 4, 3, 79. इन्द्रस्य स्वाराज्यम् N. eines
Sāman Ind. St. 3, 209, a. °सिद्धि f. Titel einer Schrift HALL 103. 204.
Von den Commentatoren wie स्वराञ् auf mannichfache Weise gedeutet.
— 2) adj. dieses verschaffend: यज्ञ PAÑĀAV. Bn. 13, 13, 1. 22, 18, 1.

स्वाराम (स्व + श्रा°) adj. am eigenen Selbst sich erfreuend BHĪG. P.
11, 4, 9.

स्वारायण m. patron. von स्वर gṛha श्रद्धादि zu P. 4, 1, 110.

स्वारहृत् (स्व+हृत् Padap.; vielleicht स्व + श्रा°) adj. aus der eigenen
Wurzel wachsend, festgewurzelt TS. 1, 6, 2, 2. 6, 2, 20, 4. य: स्वारहृत् व-
शेत् KĪṬH. 26, 3; vgl. TS. 6, 3, 3, 5.

स्वारूढ (6. सु + श्रा°) adj. gut geritten: कृपा कृपसादिभि: MBH. 6,
3535 nach der Lesart der ed. Bomb.

स्वारूपा f. N. pr. einer Oertlichkeit Verz. d. Oxf. H. 339, b, 37. —
Vgl. स्वरूपा.

स्वारोचिष 1) m. (von स्वरोचिस्) patron. des zweiten Manu M. 1, 62.
MBH. 12, 13582. fg. HARIV. 409. GANITĀDHJ. KĪLAM. 29. VP. 3, 1, 6. 9.
MĀRK. P. 53, 6. 66, 29. BHĪG. P. 8, 1, 19. Verz. d. Oxf. H. 39, a, N. 1. 83,
a, 3. — 2) adj. zu Manu Svārokiṣha in Beziehung stehend: अत्तर,
मन्वत्तर HARIV. 236. 418. VP. 3, 1, 10. MĀRK. P. 61, 4 (स्वरो° fälschlich)
und in der Unterschr. 81, 3. 100, 35. BHĪG. P. 4, 1, 35.

स्वारोचिस् m. = स्वरोचिष Verz. d. Oxf. H. 85, a, 3.

स्वार्जित (स्व + श्रा) adj. selbsterworben Spr. (II) 7477. R. 4, 43, 11.
60, 12. 14. 63, 2.